

HAU KOLA

Nr. 2 – 2017

Dansk-indiansk Forening

31. årgang

Bogen om Hakikta Najin Jordan er på vej...

og er ved at blive skrevet i et samarbejde mellem Marianne Tretow-Loof Jordan og Malene Rossau fra forlaget MotivateMe books. Malene skriver om Hakikta og bogen:

Hakikta var på så utroligt mange områder en fantastisk spændende person. Et menneske, der konstant var i bevægelse og derved oplevede mere i sit liv, end mange af os når. Hakikta var også et menneske, der gjorde en positiv forskel for mange på sin vej. Bogen skrider roligt fremad dag for dag, og jeg færdiggør i øjeblikket kapitlerne vedr. Hakiktas deltagelse i Vietnamkrigen, som han modtog hæder for i form af The Bronze Star Medal samt The Purple Heart Medal. Hakikta var marinesoldat og deltog i krigen som paramediciner (helikopterambulance). Det er utroligt givende at få lov at følge Hakiktas liv tæt gennem mine skriverier samt gennem mit tætte samarbejde med hans enke, Marianne Tretow-Loof Jordan, og jeg er meget glad for derigennem at kunne videreformidle hans historie samt ikke mindst hans positive budskab. Her er et lille uddrag:

...Al den smerte, vi dagligt konsumerede mentalt, blev normalt søgt forløst i breve, og som jeg befandt mig der i lejren dag efter dag, aften efter aften, med min M-16 som tro følge svend, savnede jeg også nogen at skrive hjem til. Jeg betragtede stille mine kammerater, mens de skrev breve til deres kære.

"I would always want to send a message home, but to who, where's home?"

Hvem skulle jeg skrive til? Jeg havde ikke været i kontakt med min familie længe, og jeg var dårligt klar over, hvilken adresse de befandt sig på. Jeg havde løbet så meget siden min barndom og været på så meget prærieland, at disse blot havde været et afsæt til at løbe endnu mere. Rodløsheden havde sat sine kløer i mig. Jeg følte mig uafhængig som ørnen, men ikke fri. Her i krigens mørkekammer var jeg som en stækket ørn, uden chance for at undslippe for at følge min frie natur.

Jeg husker stadig den sidste rigtige samtale, jeg havde med min kammerat, min "ole buddy", min allerførste premierløjtnant og senere kaptajn, inden det hele blev til et galehus. Det var en meget varm nat i 1965. Jeg kunne ikke sove og listede forbi mine sovende kammerater og ud i natten. Min kaptajn, Kriss, spurgte mig stille:

"Jordan, how come you never write home like everybody else?"

I said: "I ain't got nobody at home who cares!"

He just sat there and after about five minutes, said, "Shit, you probably can't write anyway and smoke signal just don't work no more, do they?"

We both laughed so hard we started to cry, or at least we blamed the tears on the laughing."

Efter vi havde tørret vores tårer, fortalte Kriss mig om 'vores ordrer', nemlig at vi skulle i operation kl. 0700. Alt, hvad han sagde, var:

"I just have a funny feeling that this is our big one, so we all better head up."

Du kan følge bogen på <http://www.motivateme.dk/bogen-om-hakikta-najin-jordan/>

